

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj : S1 1 K 008691 17 Krž 2

Datum donošenja: 20. 04. 2017. godine

Datum pismenog otpravka: 12.06.2017. godine

Pred Apelacionim vijećem u sastavu:

sudija Mirko Božović, predsjednik vijeća

sudija Hilmo Vučinić, član vijeća

sudija Mirza Jusufović, član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženog

PERE RADIŠIĆA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Milorad Barašin

Branilac optuženog:

Advokat Vesna Tupajić Škiljević

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Apelaciono odjeljenje Odjela I za ratne zločine, u vijeću sastavljenom od sudija Mirka Božovića, kao predsjednika vijeća, te sudija Hilme Vučinića i Mirze Jusufovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Dženane Deljković Blagojević, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Pere Radišića, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) i e) Krivičnog zakona BiH (KZ BiH), a sve u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, odlučujući po žalbi Tužilaštva BiH i žalbi branioca optuženog, advokata Vesne Tupajić Škiljević, sve izjavljene protiv presude Suda BiH broj: S1 1 K 008691 14 Kri od 20.04.2017. godine, nakon održane javne sjednice vijeća u skladu sa članom 304. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH) u prisustvu tužitelja Tužilaštva BiH, optuženog i njegovog branioca, dana 20.04.2017. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Žalba Tužilaštva BiH i žalba branioca optuženog Pere Radišića, advokata Vesne Tupajić Škiljević, **ODBIJAJU SE** kao neosnovane i presuda Suda BiH broj: S 1 1 K 008691 14 Kri od 16.11.2016. godine se potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. TOK POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj: S 1 1 K 008691 14 Kri od 16.11.2016. godine, optuženi Pero Radišić je oglašen krivim da je radnjama opisanim u tački 1. izreke presude, počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona SFRJ (KZ SFRJ) koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona SFRJ, te je optuženi osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine. Istom presudom u tački II, optuženi je

oslobođen optužbe za radnje opisane u izreci pobijane presude, kojim bi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) i f) u vezi sa članom 180. stav 1. Krivičnog zakona BiH u vezi sa članom 29. Istog zakona.

2. Na osnovu člana 188. stav 4. i člana 198. stav 1. ZKP BiH, u vezi sa članom 185. istog zakona, optuženi se oslobađa naknade troškova krivičnog postupka koji padaju na teret budžetskih sredstava Suda. Na osnovu člana 198. stav 2. i 3. ZKP BiH, oštećeni se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnicu.

II. ŽALBE

3. Protiv navedene presude, žalbu je podnijelo Tužilaštvo BiH i to zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz žalbenog osnova propisanog članom 299. stav 1. ZKP BiH, te odluke o krivičnopravnoj sankciji iz žalbenog osnova propisanog članom 300. ZKP BiH, sa prijedlogom da Apelaciono odjeljenje Suda Bosne i Hercegovine prvostepenu presudu preinači u pogledu oslobađajućeg dijela presude i optuženom Peri Radišiću izrekne kaznu zatvora u trajanju dužem od 2 (dvije) godine.

4. Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio i branilac optuženog, advokat Vesna Tupajić Škiljević i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 297. ZKP-a BiH), pogrešno i nepotpuno utvrđenog stanja (član 299. ZKP-a BiH) i odluke o krivičnopravnoj sankciji (član 300. ZKP-a BiH), sa prijedlogom da Apelaciono odjeljenje Suda BiH preinači prvostepenu presudu i optuženog oslobodi od optužbe, ili ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje pretresa pred tim Vijećem.

III. ODGOVOR NA ŽALBU

5. Branilac optuženog je dostavio odgovor na žalbu Tužilaštva u kojem navodi da je žalba neosnovana i predlaže da se žalba odbije, dok Tužilaštvo BiH nije dostavilo odgovor na žalbu odbrane.

6. Vijeće Apelacionog odjeljenja je održalo javnu sjednicu u predmetu 20.04.2017. godine, na kojoj su Tužilaštvo BiH, kao i branilac optuženog, ostali u cjelosti kod navoda iz pismeno podnesenih žalbi i branilac optuženog kod svog odgovora na žalbu.

IV. OPŠTA RAZMATRANJA

7. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, vijeće Apelacionog odjeljenja napominje da je obaveza podnosioca žalbe da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav (1) tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

8. Budući da vijeće Apelacionog odjeljenja na osnovu odredbe člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

9. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega će vijeće Apelacionog odjeljenja neobrazložene i nejasne žalbene prigovore *prima facie* odbiti kao neosnovane.

V. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 297. ZKP BIH (BITNE POVREDE ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA)

10. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kao žalbeni osnov, definisane su članom 297. ZKP BiH, te su taksativno nabrojane u tačkama od a) do k) stava 1. ovog člana.

11. S obzirom na težinu i značaj počinjenih povreda postupka, ZKP BiH pravi razliku između onih povreda koje, ako se utvrdi da postoje, stvaraju neoborivu prepostavku da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne povrede) i povreda kod kojih se, u svakom konkretnom slučaju, ostavlja na ocjenu sudu da li je ustanovljena povreda postupka imala ili mogla imati negativan uticaj na valjanost presude (relativno bitne povrede).

12. Za razliku od apsolutnih, relativno bitne povrede nisu taksativno pobrojane u zakonu već postoje ako Sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude (član 297. stav 2. ZKP BiH).

13. Ukoliko bi vijeće našlo da postoji neka od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, obavezno je da, u skladu sa odredbom iz člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, ukine prvostepenu presudu, osim u slučajevima iz člana 314. stav 1. ZKP BiH.

A. ŽALBA ODBRANE OPTUŽENOG

1. Prigovor iz člana 297. stav 1. tačka i) ZKP-a BiH

14. Odbrana najprije prigovara da se presuda zasniva na izjavi zaštićenog svjedoka R1 i preminulog svjedoka Osmana Huskića koji nije svjedočio i čija je izjava samo pročitana na glavnom pretresu, čime odbrana implicira da je došlo do povrede člana 297. stav 1. tačka i) ZKP BiH, odnosno da se osuđujuća presuda isključivo zasniva na ovim dokazima, na kojima se ne može zasnovati.

15. Najprije kada je u pitanju svjedok oštećena R1, uvidom u spis vijeće konstatuje da je svjedoku R1 rješenjem Suda BiH broj S1 1 K 008691 14 Krn 2 od 10.07. 2014. godine u skladu sa članom 12. i 3. stav 1. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka, Sud odredio mjere zaštite identiteta svjedoku i dodjeljen je pseudonim za potrebe ovog postupka. Ovim rješenjem je također određeno da će se podaci o ovom svjedoku otkriti odbrani optuženog kako bi se odbrana pripremila za njeno ispitivanje.

16. Također na javnoj sjednici vijeća Apelacionog odjeljena, na upit člana sudskog vijeća da li su podaci o svjedoku bili poznati odbrani, branilac optuženog se izjasnio da jesu. Dakle, vijeće zaključuje da je svjedok R1 imala mjere zaštite u toku postupka, da su podaci o njenom identitetu bili poznati odbrani, te da se ne radi o anonimnom svjedoku ili pak zaštićenom svjedoku u skladu sa članom 14. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka, na čijem iskazu se isključivo ili u odlučujućoj mjeri ne bi mogla zasnivati osuđujuća presuda¹. Stoga, ovaj prigovor odbrane se odbija kao neosnovan.

---

¹ Vidjeti član 23. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka.

17. Kada je korištenje izjave preminulog svjedoka Osmana Huskića u pitanju, evidentno je da je predmetna izjava korištena u skladu sa članom 273. stav 2. ZKP BiH, koji propisuje mogućnost korištenja izjava umrlih osoba kao dokaza u postupku. Osim toga, izjava umrlog svjedoka nije jedini dokaz i potkrijepljena je iskazom svjedoka R1 koja na isti način opisuje postupanje optuženog Radišića, kao i svjedoka Sabahudina Huskića koji su konzistentni sa kazivanjima preminulog Huskića kada je opisivao radnje optuženog.

18. Stoga, žalbeni prigovori koji osporavaju korištenje ovih dokaza i kojima se implicira da su korišteni dokazi koji nisu mogli biti korišteni u postupku, neosnovani su i ne dovode u pitanje pravilnost zaključaka koji se na njima zasnivaju.

B. PRIGOVOR IZ ČLANA 297. STAV 1. TAČKA K) ZKP-A BIH

19. Branilac optuženog u žalbi ističe da je prvostepeni sud načinio bitnu povredu jer nije dao razloge o odlučnim činjenicama u razlozima presude, kao i da je povrijedio princip *in dubio pro reo*, jer dokazi nisu bili takvog kvaliteta da se na njima može zasnovati zaključak van razumne sumnje da je upravo optuženi počinilac opisanih inkriminiranih radnji.

20. Prema stavu odbrane tačka 1. se mora posmatrati zajedno i u istom kontekstu sa tačkom 2. izreke presude (za koju je optuženi oslobođen), jer su se događaji iz tačke 2. dogodili u isto vrijeme kad i događaji iz tačke 1., a radi se zapravo o istom periodu. S tim u vezi je i činjenica da je optuženi je u to vrijeme bio obični vojnik, te da nije imao ingerencije za privođenje dezertera pripadnika vojske, što sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio.

21. Nadalje, branilac optuženog tvrdi da je pobijanom presudom prekršeno i načelo *in dubio pro reo* jer svi izvedeni dokazi na kojima se zasniva osuđujući dio presude, nemaju potrebnu snagu uvjerljivosti da bi sa sigurnošću mogli dokazati da je optuženi Radišić počinio opisane radnje.

22. Predmetni prigovori su neosnovani. Tačkom 1. Izreke osuđujućeg dijela presude optuženi je oglašen krivim da je zajedno sa još dvojicom pripadnika VRS, nečovječno postupao prema R1 i Osmanu Huskiću. Na ovu okolnost saslušana je oštećena R1 i svjedok Sabahudin Huskić, te je pročitana iskaz preminulog oštećenog Osmana Huskića. Analizom tačke 1. i tačke 2. izreke presude na koju je odbrana implicirala da se trebaju posmatrati u istom vremenskom kontekstu, a u kojima je u tački 1. optuženi oglašen krivim, a za radnje iz tačke 2. oslobođen, Vijeće se ne slaže da se radi o istom događaju kao i da

je i za radnje opisane u tački 1. izreke presude optuženi trebao biti oslobođen, kao i za radnje opisane u tački 2.

23. Naime, svjedok R1 koja je saslušana na okolnosti počinjenja krivičnog djela u tački 1., saslušana je i u vezi sa tačkom 2. izreke oslobađajućeg dijela presude, budući da se optuženi teretio za radnje počinjene prema Salih Sadiković u zimu 1993. godine u džamijskoj kući u kojoj su se nalazili Osman Huskić i R1. Svjedok R1 je u vezi sa ovim optuženjem izjavila i kategorički negirala da je prisustvovala tom događaju, te da je optuženog vidjela tek naredne godine u kući Osmana Huskića.

24. Nadalje, Vijeće je analiziralo razloge koje je prvostepeni sud dao, te je cijeni i iskaze na kojima je sud temeljio svoj zaključak o krivici optuženog, pa zaključuje da je prvostepeni sud dao dovoljno uvjerljive razloge zašto nalazi dokazanim da je upravo optuženi Radišić počinio radnje koje mu se stavljaju na teret ovom tačkom optužnice.

25. Iskazi ključnih svjedoka oštećene R1 i Sabahudina Huskića očevica, na uvjerljiv način govore o psihičkom i fizičkom zlostavljanju koje je pretrpila R1, a posebno da je prijetnja optuženog da će je ubiti kritične večeri bila stvarna, za što je ona lično smatrala da bi on to i uradio da nije bio spriječen od strane druga dva vojnika. Svjedok R1 je izjavila da u vrijeme kada je optuženi došao u njenu kući, nije znala kako se zove, sjeća se da se predstavio kao "Đango", ali da je naknadno saznala o kome se radi. Opisala je vrlo uvjerljivo šta se dešavalo te večeri kad su u kuću došli optuženi i dva vojnika, te natjerali Osmana Huskića da sa njima konzumira alkohol, a ona ih je morala služiti hranom i pićem. Zatim, opisala je da joj je stavio nož pod grlo tražeći od nje da kaže gdje se nalazi Sabahudin Huskić, te ako ne kaže da ćeš joj odsjeći sve prste. Ali da su ga u ostvarenju prijetnje spriječila dva vojnika koja su došla s njim. Na isti način i preminuli oštećeni Osman Huskić opisuje premlaćivanja i izživljavanja koje je prema njemu poduzeo optuženi Radišić, a koje su opisane u tački 1. Izreke presude.

26. Sve navedeno potvrdio je i svjedok Sabahudin Huskić, te je upravo ovaj svjedok potvrdio da je lice koje je te večeri došlo u njihovu kuću sa dva vojnika i koje je vidio da sjedi sa njegovim ocem Osmanom, bio Pero Radišić zv.Đango. A prepoznao ga je kao lice koje ih je ranije odvodilo na radnu obavezu. Svjedok Sabahudin Huskić je detaljno opisao kako je kritične večeri pobjegao iz kuće kada ga je optuženi Radišić došao da ga traži, te da je jedno vrijeme iz udaljenosti izvan kuće posmatrao šta se dešava u kući, da preminuli Osman Huskić pije sa optuženim Radišćem alkohol, a da ih R1 služi, a kasnije su mu i R1

i Osman Huskić ispričali način na koji je optuženi postupao prema njima, a što je konzistentno sa onim što su govorili R1 i preminuli Osman Huskić.

27. Uzevši u obzir detalje sva tri iskaza, vijeće se bez sumnje uvjerilo u pravilnost zaključka prvostepenog suda da je van svake razumne sumnje moguće zaključiti kako je upravo optuženi Radišić lice koje je počinilo inkriminirane radnje prema oštećenima R1 i Osmanu Huskiću, te da žalbeni prigovori odbrane optuženog ne dovode u pitanje zaključak prvostepenog suda o krivici optuženog.

28. Vezano za prigovor da je prvostepeno vijeće povrijedilo princip *in dubio pro reo*, jer tužilaštvo nije izvelo dovoljno kvalitetnih dokaza koji imaju potrebnu snagu uvjerljivosti da je optuženi Radišić počinio radnje opisane u izreci presude, Vijeće međutim cijeni predmetni prigovor neosnovanim prvenstveno jer nalazi da je krivica optuženog utvrđena van svake razumne sumnje, te da u svakom slučaju nema mjesta primjeni spomenutog načela.

29. Prvostepeni sud je kako je već rečeno, dao jasnu i prihvatljivu argumentaciju zašto nalazi da je upravo optuženi lice koje izvršilo krivično djelo koje mu se u ovom postupku stavljalo na teret. Kako je već navedeno, svi izvedeni dokazi, odnosno iskazi svjedoka R1 i Sabahudina Huskića, te izjava preminulog oštećenog Osmana Huskića, potvrđuju da je upravo optuženi Radišić, lice koje se predstavljalo kao Đango, došao u kuću oštećenog Huskića i počinio opisane radnje, i prema R1 i prema oštećenom Osmanu Huskiću.

30. Također, prigovor kojim odbrana osporava zaključke prvostepenog suda koji se zasnivaju samo na izjavi preminulog oštećenog, u pogledu postupanja optuženog prema oštećenom Huskiću u policiji, pa kasnije kada ga je natjerao da ide u Gornji Teslić, te kasnije u Hrankoviće, kao i navode o tome da je tužilac bio u obavezi da izvede i dokaz u vidu medicinske dokumentacije o povredama oštećenog Osmana Huskića, također su neosnovani. Vijeće nalazi da je argumentacija prvostepenog suda u tom smislu opravdana, te se priklanja stavu da se mora imati u vidu da su ljekarski pregledi u ratnim okolnostima bili teško izvedivi i da se nije moglo očekivati redovan rad ljekarskih službi u okolnostima kada oštećeni možda i nije imao priliku da dođe do neke ljekarske ustanove u ratnim okolnostima.

31. Ali iz samih opisa radnji optuženog i dešavanja u njegovoj kući koje je preminuli oštećeni Huskić opisao u svojoj izjavi, evidentno je da su opisi istovjetni kazivanjima oštećene R1 u odnosu na postupanje optuženog prema njima, kao i kazivanje svjedoka

Sabahudina Huskića koji je na identičan način opisao radnje optuženog kritične večeri. Iz toga se može zaključiti da je izjava preminulog oštećenog pouzdana i takvog kvaliteta da se na njoj može zasnovati čvrst zaključak da je optuženi počinio radnje iz optužnice koje su mu se ovom tačkom stavljale na teret.

32. Vijeće nalazi stoga da su svi izvedeni dokazi bili takvog kvaliteta da su sami po sebi isključili svaku moguću sumnju u zaključak da je upravo optuženi počinio inkriminiranu radnju nad oštećenom R1 i oštećenim Osmanom Huskićem, te je prigovor da je vijeće trebalo da primjeni princip *in dubio pro reo* u potpunosti neosnovan.

VI. ŽALBENI OSNOV U SKLADU SA ČLANOM 299. ZKP BIH: POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

A. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

33. Vijeće Apelacionog odjeljenja, u kontekstu ovog žalbenog prigovora, primjećuje da se presuda može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kada je sud neku odlučnu činjenicu pogrešno utvrdio ili nije utvrdio, odnosno kada na to ukazuju nove činjenice ili novi dokazi, a sve u skladu sa odredbom člana 299. ZKP BiH.

34. Standard koji vijeće Apelacionog odjeljenja treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste utemeljenost. Vijeće Apelacionog odjeljenja će prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima došao do tog zaključka, isključujući svaku razumnu sumnju. U tom smislu, prilikom utvrđivanja da li je zaključak prvostepenog suda bio opravdan, Vijeće Apelacionog odjeljenja će krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostepeni sud u prvostepenom postupku.

35. Vijeće Apelacionog odjeljenja ima na umu, kao opšte načelo, da je zadatak da sasluša, provjeri i odmjeri dokaze izvedene u prvostepenom postupku prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti prvostepenog suda. Stoga ovo Vijeće mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja, koje je utvrdio prvostepeni sud. Vijeće Apelacionog odjeljenja može vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog suda samo ako jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima ne bi mogao donijeti

takvu presudu, kada dokazi na koje se oslanjao prvostepeni sud ne bi mogli biti prihvaćeni od strane bilo kojeg objektivnog suda ili kada je ocjena dokaza "potpuno pogrešna".

1. Žalba Tužilaštva BiH

36. Tužilaštvo smatra da se pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje ogleda u činjenici što prvostepeni sud nije naveo da je dokazano učešće optuženog Radišića u prisilnom odvođenju civila bošnjačke nacionalnosti na prinudni rad kako je opisano u tačkama 8a) i 8b) optužnice. Tužilaštvo navodi kako su svjedoci Amir Sadiković i Sabahudin Huskić potvrdili da ih je upravo optuženi odvodio na prinudni rad na prve borbene linije, te je čak i svjedok Huskić identifikovao optuženog kao to lice, a čije iskaze prvostepeni sud nije cijenio u dovoljnoj mjeri, za razliku od iskaza svjedoka Muhameda Zukića i Hamida Botića kojima je sud poklonio vjeru, a naveli su da je civilna zaštita raspoređivala ljude na radnu obavezu, a optuženi ih je samo preuzimao. U žalbi se navodi da prvostepeni sud pogrešno zaključuje, da iako je optuženi odvodio oštećene na prinudne radove, nije dokazana njegova komandna uloga u odabiru i odlučivanju o tome, te iz toga ne proizilazi da je optuženi kriv za ove dvije tačke optužnice.

37. Tužilaštvo kao argument navodnom pogrešnom zaključku suda o krivici optuženog za ove dvije tačke optuženja navodi okolnost da je Sud BiH odbio prijedloge Tužilaštva BiH da predmet optuženog procesuiru Okružno tužilaštvo u Doboju. Tužilaštvo smatra da je Sud BiH odbijajući prijedlog Tužilaštva zauzeo stav da je optuženi „u inkriminisanom periodu pokazao posebnu upornost i posvećenost činjenju krivičnih djela preduzimajući radnje u periodu 1992-1995, dakle tokom cijelog rata, što su i svjedoci potvrdili.“ Zbog te argumentacije Tužilaštvo smatra da ne stoji stav prvostepenog Suda da vijeće na osnovu provedenih dokaza optužbe nije moglo naći da je optuženi Radišić odgovoran za optuženje pod tačkama 8a) i 8b), bez obzira što nije imao komandnu odgovornost.

38. Prigovor kojim Tužilaštvo ukazuje na navodnu nepravilnost utvrđenog činjeničnog stanja koje je prvostepeni sud utvrdio, a koji se bazira na odluci Suda BiH da zadrži i procesuiru predmet protiv optuženog pred ovim sudom, umjesto pred sudom u Doboju, nije osnovan, niti se na takvoj argumentaciji može zasnivati zaključak o krivici optuženog lica.

39. Pitanje odlučivanja o nadležnosti suda koji će procesuirati predmet optuženog lica u kontekstu složenosti tog predmeta, ne može biti dokaz niti jednoj tezi optužbe, već se zaključak o krivici optuženog lica mora zasnivati isključivo na dokazima koji su izvedeni u toku glavnog pretresa. U vrijeme kada se odlučivalo o mjestu procesuranja konkretnog predmeta, nisu bili provedeni ključni dokazi kako optužbe, tako i odbrane, te to svakako nije faza nakon koje se može donijeti bilo kakav zaključak o krivici optuženog.

40. Analizirajući argumentaciju prvostepenog suda u pogledu zaključaka koji se odnose na tačke 7a) i 7b) oslobađajućeg dijela presude za tačke optuženja 8a) i 8b) optužnice, vijeće nalazi da je prvostepeni sud pošao od početne teze optuženja kojim se optuženi tereti da je u svojstvu komandira radnog voda na području opštine Teslić nečovječno postupao prema civilima Bošnjačke nacionalnosti na način da ih je odvodio na prinudne radove kojom prilikom su oštećeni ili dovedeni u stanje opasno po njihov život ili zdravlje ili je više njih izgubilo život.

41. Kako proizilazi iz dokaza koji su provedeni u vezi sa ovom tačkom, evidentno je da optuženi nije imao ingerencije za pojedinačne rasporede na radne zadatke, te da je radna obaveza organizovana od strane Opštinskog štaba civilne zaštite i radne brigade. Također, navedeno su potvrdili i svjedoci, koji su između ostalog potvrdili i da je optuženi imao zadatak samo da preuzme ljude koji su se javljali na radnu obavezu na stadion Partizan, te da ih odatle sprovede na mjesta gdje su dalje raspoređivani da izvršavaju obavezu.

42. Svjedok Muhidin Zukić navodi između ostalog da su izvjesni Kuzma, Jovo Simić i Miroslav Ćuković odlučivali ko će ići gdje da izvršava radnu obavezu. Kada se navedeno dovede u vezu sa optuženjem da je optuženi navodno imao ulogu komandira radnog voda, proizilazi da je prvostepeni sud ispravno zaključio da nije dokazana teza optužbe po kojoj je optuženi ili lično preduzeo zabranjene radnje ili djelovao kao saizvršilac kako je to navedeno u optužnici. Stoga i ovo vijeće se slaže da je prvostepeni sud ispravno cijenio sve izvedene dokaze i na temelju takve ispravne ocjene donio zaključak da optuženog oslobodi optužbe.

43. S obzirom na sve navedeno, te s obzirom da se jedino ovim prigovorom osporavalo činjenično stanje na temelju kojeg se zasniva zaključak da se optuženi oslobodi optužbe za ove dvije tačke, vijeće nalazi da je isti neosnovan, te ga je valjalo i odbiti kao takvog.

2. Žalba odbrane optuženog

44. Odbrana najprije ističe da je prvostepeno vijeće pogrešno utvrdilo činjenično stanje iz razloga jer su pogrešno utvrđene odlučne činjenice koje se pretežno zasnivaju na iskazu svjedoka R1 i izjavi preminulog Osmana Huskića koja je pročitana na glavnom pretresu. Odbrana ukazuje da vijeće nije sa dovoljno pažnje cijenilo razlike u izjavama oštećene R1² i Sabahudina Huskića u odnosu na njihove iskaze koji su dati na glavnom pretresu, a što je rezultiralo pogrešno utvrđenim činjenicama na kojima se nije mogla zasnovati osuđujuća presuda.

45. Razlike u izjavi u odnosu na dati iskaz na koje je odbrana ukazala, odnose se na prepoznavanje optuženog kao lica koje je došlo te večeri u njihovu kuću, budući da je R1 izjavila da ga nije poznavala. Međutim, vijeće ne nalazi da se u konkretnom slučaju radi o nedosljednosti, jer je svjedok R1 na pretresu i izjavila da ga nije poznavala ranije, ali da se predstavio kao Đango izgovorivši rečenicu „Bog prašta, Đango ne.“ Identitet optuženog je saznala naknadno od Sabahudina Huskića koji je i u svom svjedočenju objasnio kako optuženog poznaje, te rekao da se radi o licu kojeg je prepoznao kao lice koje ih je odvodilo na kopanje rovova.

46. Također, vijeće se slaže sa ocjenom prvostepenog suda da su i svjedokinja R1 i svjedok Sabahudin Huskić uvjerljivo i konzistentno ranijim izjavama svjedočili, te da je prvostepeno vijeće pravilno imalo u vidu da razlike u svjedočenju na koje je odbrana u toku postupka ukazivala, a koje se odnose na detalje iz prethodnih izjava koji ne mogu uticati na vjerodostojnost iskaza niti svjedoka R1, kao ni svjedoka Sabahudina Huskića. A razlog takvog zaključku prvostepeno vijeće sasvim opravdano nalazi u činjenici da je od predmetnih događaja prošlo više od 20 godina što je dosta vremena da bi sjećanja bila jasna i precizna, zatim da su se inkriminirane radnje desile u dramatičnim okolnostima, te naročito da su predmetne radnje proizvele traumatičan doživljaj koji su oštećeni imali u kritično vrijeme. Posebno je ispravno konstatovano da je oštećena R1 imala samo 14 godina u vrijeme počinjenih radnji, zbog čega se sasvim opravdano može zaključiti da se oštećena ne mora sjećati svih detalja događaja.

---

² Dokaz O-1, dokaz O-2;

47. S obzirom na sve navedeno, prigovori žalbe koji se odnose na žalbeni podosnov u pogledu pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja, nisu doveli u pitanje potpune i detaljne zaključke prvostepenog vijeća, te se isti odbijaju kao neosnovani.

VII. ŽALBENI OSNOV U SKLADU SA ČLANOM 300. ZKP BIH: ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI

A. STANDARDI ZA ODLUČIVANJA PO ŽALBI

48. Žalba na odluku o kazni može se ulagati po dva različita osnova, kako to predviđa član 300. ZKP BiH.

49. Žalba na odluku o kazni može se, prije svega, uložiti na osnovu toga da pretresno vijeće nije primjenilo relevantne zakonske odredbe prilikom odmjeravanja kazne.

50. Međutim, vijeće Apelacionog odjeljenja neće preinačiti odluku o kazni samo zbog toga što pretresno vijeće nije primijenilo sve relevantne zakonske odredbe, već će preispitati odluku o kazni samo ako podnosilac žalbe pokaže da je propust da se primijene sve relevantne zakonske odredbe doveo do nepravilne presude. Ako vijeće Apelacionog odjeljenja smatra da je došlo do nepravilne presude ono će utvrditi odgovarajuću kaznu na osnovu činjeničnog stanja utvrđenog od strane pretresnog vijeća i pravilno primijenjenog zakona.

51. S druge strane, podnosilac žalbe može osporavati odluku o kazni zbog toga što je pretresno vijeće iskoristilo svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne. Vijeće Apelacionog odjeljenja naglašava da pretresno vijeće ima široko diskreciono pravo u utvrđivanju odgovarajuće kazne, pošto je pretresno vijeće u poziciji da najbolje može odmjeriti i ocijeniti dokaze izvedene na glavnom pretresu. Shodno tome, vijeće Apelacionog odjeljenja neće remetiti analizu pretresnog vijeća o otežavajućim i olakšavajućim okolnostima kao ni težinu koja je data tim okolnostima, osim ako podnosilac žalbe ne pokaže da je pretresno vijeće pogrešno koristilo svoje široko diskreciono pravo.

52. Naime, podnosilac žalbe mora pokazati da je pretresno vijeće dalo težinu nebitnim i irelevantnim pitanjima, da nije dalo težinu ili dovoljno težine relevantnim pitanjima, da je napravilo očiglednu grešku u odnosu na činjenice na koje je primijenilo svoje diskreciono

pravo ili da je odluka pretresnog vijeća bila u tolikoj mjeri neopravdana, ili jednostavno nepravedna, da vijeće Apelacionog odjeljenja može izvesti zaključak da pretresno vijeće nije koristilo svoje diskreciono pravo na primjeren način.

53. Vijeće Apelacionog odjeljenja uzima u obzir da pretresno vijeće nije obavezno da posebno obrazlaže svaku otežavajuću i olakšavajuću okolnost. Ako je vijeće Apelacionog odjeljenja uvjereni da je pretresno vijeće razmatralo te okolnosti, ono neće izvesti zaključak da je pretresno vijeće nepravilno koristilo svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne.

54. U pogledu krivičnopravne sankcije, žalbu protiv navedene presude podnijeli su tužilac Tužilaštva BiH kao i branilac optuženog.

1. Žalba Tužilaštva

55. Tužilaštvo je podnijelo žalbu pobijajući i sankciju koja je izrečena optuženom u trajanju od dvije godine kazne zatvora. Tužilaštvo ističe da je vijeće samo paušalno nabrojalo okolnosti koje je našlo kao olakšavajuće u odnosu na optuženog Radišića (ranija neosuđivanost, lične i porodične prilike), te da je i nekim civilima pomagao, kao i da je i sam bio žrtva događaja jer je i ranjen tada, te narušenog zdravlja. Tužilaštvo navodi da vijeće ne obrazlaže na koji način ove okolnosti utiču da kazna bude manja. Tužilaštvo smatra da vijeće nije u dovoljnoj mjeri cijenilo pobude iz kojih je ovo djelo izvršeno, okolnosti koje su pratile izvršenje krivičnog djela i jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra. Tužilaštvo smatra da na strani optuženog postoji više otežavajućih okolnosti zbog kojih izrečena kazna zatvora nije adekvatna, te se njome neće ispuniti ni generalna ni specijalna prevencija.

56. Vijeće Apelacionog odjeljenja analizirajući argumentaciju koju je prvostepeno vijeće istaklo, nalazi da su neosnovani svi prigovori Tužilaštva da kazna zatvora od 2 godine, neće ispuniti svrhu kažnjavanja. Vijeće se ne slaže sa navodima Tužilaštva, da ovakva kazna zatvora ne odražava pravilnu ocjenu svih okolnosti predmeta i učinioca, te da je zbog toga nesrazmjerna težini zločina.

57. Vijeće podsjeća da izrečena kazna od 2 godine u svojoj konačnici obuhvata i to da je djelo počinjeno sa direktnim umišljajem, obzirom da iz presude proizilazi da je prvostepeni sud utvrdio da je krivično djelo koje je optuženi učinio, počinjeno sa direktnim

umišljajem. Ali treba imati u vidu da se optuženi teretio za osam tačaka optužnice, od kojih je oslobođen za sedam. U tom kontekstu treba naglasiti da je kriminalna količina za koju je dokazano učešće optuženog u odnosu na prvobitno optuženje drastično manja, te samim tim neminovno utiče i na kaznu koju je bilo moguće izreći optuženom i koja je u konačnici utvrđena.

58. Pored navedenog, neki od svjedoka su istakli i da je optuženi pomagao civilima, a također da je optuženi bio žrtva događaja, jer je i sam ranjen tada, što također ukazuje da je prvostepeni sud cijenio i te okolnosti, a usljed kojih je i kazna ublažena ispod zakonom propisanog minimuma u skladu sa članom 42.stav 2. I člana 43.stav 1.tačka 1 KZ SFRJ. Također, ispravno je ocjenjeno da će kazna koja je izrečena optuženom, poslati jasnu poruku svim potencijalnim izvršiocima ovakvih i sličnih krivičnih djela da zločini poput ovog ne mogu proći nekažnjeno. Stoga vijeće zaključuje da će se suprotno žalbenim prigovorima Tužilaštva i sa ovakvom izrečenom kaznom postići svrha kažnjavanja, uključujući kako specijalnu tako i generalnu prevenciju.

2. Žalba odbrane optuženog

59. Branilac optuženog je također podnijela žalbu u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji. Međutim, žalba ne sadrži argumentaciju u smislu pravilnosti odmjerene kazne optuženom, već samo da se odbrana protivi izrečenoj sankciji. Budući da je odbrana prvostepenu presudu osporavala i zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja to je vijeće shodno članu 308. ZKP BiH (prošireno dejstvo žalbe) pristupilo preispitivanju odluke o izrečenoj kazni.

60. Vijeće smatra da je prvostepeno vijeće cijenilo sve činjenice bitne za odmjeravanje kazne te da je imajući u vidu sve utvrđene olakšavajuće okolnosti, pristupilo ublažavanju kazne, nalazeći da će se sa tako ublaženom kaznom postići svrha kažnjavanja. Vijeće se slaže sa takvim zaključkom, smatrajući da će se sa tako izrečenom kaznom u cijelosti postići svrha kažnjavanja.

61. U skladu sa svim navedenim, a nalazeći da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbama, odlučeno je kao u izreci presude, na osnovu člana 313. u vezi sa članom 310. ZKP-a BiH.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Mirko Božović

Zapisničar:

Pravna savjetnica

Dženana Deljković Blagojević

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.